

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bn

(Hely)

1919. X. 18

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

1

9.439

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

A főváros kényura.

Biermann Ignác bűnlajstroma.

Budapest, okt. 17.

Mintegy tíz nappal ezelőtt, mint annak idején megirtuk, a karhatalmi nyomozók Budakeszi községben elfogták Biermann Ignácot, a tanácsköztársaságnak a főváros nyakára ültetett despotáját. Biermann a proletárdiktatura bukása óta bujkált a budai hegységben, majd gazdaembernek öltözve, hatalmas császárszakállt növesztve igyekezett elterelni magáról a nyomozó hatóságok figyelmét, a mi azonban nem sikerült neki, mert megtudták rejtékelyét, mire letartóztatták.

Tíznap munkájába került Szalay Ágoston detektívfelügyelőnek, míg egyik segédjével, Berger Ernő detektívvel összeállította Biermann Ignác bűnlajstromát, a mely harmincnégy gépirásos oldalra terjedt. A detektívjelentések kapcsán most már két nap óta Kiss Árkád dr. rendőrfogalmazó hallgatja ki a főváros kényurát, a kit kihallgatása után átkísérnek az ügyészség fogházába.

Biermannról, a ki állandóan István névvel szerepelt, mindenekelőtt megállapították, hogy Ignác a valódi neve s bécsi születésű, huszónyolc éves izraelita, nős bankhivatalnok. Kereskedelmi érettségét tett, azután hamarosan az Angol-Osztrák Bankba, majd onnan az Agrár- és Járadékbankba került. Később kilépett ebből a bankból is. Párisba költözött, hol perfektül megtanult franciául és szorgalmasan látogatta a Sorbonne-egyetemet, a hol a zenetörténet és bölcsészet volt kedves tantárgva. Már ebben az időben a szélsőségek felé hajlott. Visszatérve Budapestre, 1912-ben a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankhoz került, majd később átlépett a cukorkartellnek az irodájába s ott érte a háború. Póttartalékoságon kezdte s másfél év múlva örmesterségig vitte föl, a mikor sárgaság lepte meg és

idegkimerülés, mire a kórházak látogatója lett. Mint lábadozó beteg a délutánokat munkával töltötte s ugra ideiglenes állást kapott a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankban.

Az őszi forradalom zavaros hullámaiban, december 28-án bukkan föl az ő alakja. Abban az időben történt, hogy bankja, a hol igen sok munkatér vált fölöslegessé, az ideiglenesen alkalmazott tisztviselőit végkielégítéssel elbocsátotta. Biermann, a ki ekkor már tagja volt a kommunista pártnak s annak visegrádi-utcai helyiségében sűrűn megfordult, december 28-án elére állott az elégedetlenség csapatának s maga körül megszervezte a bankban az ugyazvezetett Spartakusz-csoportot s a zügelőző tömeggel egy napon berontott Fejér igazgató szobájába s e szavakkal támadt az igazgatóra:

— Nem kérünk, de követelünk!

A terror hatása alatt az igazgatóság engedni volt kénytelen s így Biermann Ignác továbbra is tisztviselője maradt a banknak. Sikere még elbizakodottabbá tette s tovább folytatva agitációját egyrészt a bank tisztviselői között, másrészt a többi banktisztviselő megszervezésével, nem mulasztotta el folytatólag is sűrűn érintkezést tartani fenn a visegrádi-utcai büntanyával. A proletárdiktatura kitörésekor Biermannnak az volt az első dolga, hogy lezáratta a bankot, majd tagja lett a pénzügyi direktóriumának s ebben a minőségében előljárt a pénzügyi direktórium megfojtásában. De ambícióját ez nem elégítette ki. Mikor később megalakult a budapesti ötszáz munkás tanács, ennek ötös direktóriumában kapott helyet Bogár Ignác, Ágoston Péter, Barna Jenő és Bokányi Dezső mellett. Az ötös direktórium vette át a többi között a főváros tizenöt ügyosztályát, a melyből hármát, a közegészségügyi, a közéletelmzési és a közgazdasági bizták Biermann Ignácra.

Ettől az időtől kezdve köteteket lehet összeírni arról, hogy miként sanyargatta ez az ember a főváros szerencsétlen polgárságát. Egész működését az osztálygyűlölet engesztelhetetlen haragja jellemzi, a mely a művelt ember raffineriájával s a rablógyilkos kegyetlenségével járt el mindazoknak a sze-

rencsétlen embereknek az ügyében, a kinek ettől az időtől kezdve a fővárosnál ügyes-bajos dolguk akadt.

Ismeretes az a szivtelensége, a melyel Berczik Árpádnak és Thék Endrének a kerepesi-uti temetőben való eltemetését megakadályozta.

Külföldi fejezetet érdemel az a működése, a melyet a közegészségügyi osztályban fejtett ki. Itt egy Horti Emil nevű vörös alosztályparancsnok volt az ő titkára és jobbkeze, a kit azzal bizott meg, hogy ellenőrizze a kórházakban és szanatóriumokban a burzsujokat s rövid uton dobja ki őket a beteggyűléből, a vörös alosztályparancsnok, a ki mindenben méltó volt főnökéhez, főnökének utasítására bizottságot alakított, melynek tagjai voltak Szamuely Tibor, Yul dr. és László Jenő dr. s a bizottságnak az volt a feladata, hogy razziázza végig a szanatóriumokat és kórházakat. A bizottság megfelelt a hozzá fűzött reményeknek s az orvosok minden tekintélye értéktelen volt s állati kegyetlenséggel kikergették az utcára a nyomorult betegeket. A bizottság azonban ezzel sem elégedett meg és az egészséges spicliknek egész raját fektette be betegség címén a kórházakba, hogy ilyen módon figyeljék meg részben az orvosokat és ápolókat, részben pedig a betegeket s tegyenek jelentést arról, hogy milyen érzelműek a kórházakban az emberek s mindenestre leplezzék le, ha valahol ellenforradalmi összejöveteleket látnak. Ezeknek a műbetegeknek vezére László Marcel, Biermann titkára volt, a ki ebben a szerepében nagy-szerűen bevált.

Biermann ellen a legsúlyosabb vallomásokot gépirónóje, Rosenauer Mária és Vagyázó Géza dr. fővárosi fogalmazó tették. A fehér értelmű tisztviselőknek ettől kezdve pokol volt az életük a gyűlölködő, erőszakos ember mellett. A fogalmazó igen érdekesen világította meg Biermannnak ugynevezett tehermentesítő akcióját, mely tudvalevően azt célozta, hogy a fővárosból távolítsanak el mindenkit, a ki nem végez itt produktív munkát. Ezek közé sorozta elsősorban a kereskedőket és az ügyvédeket. Tervének végrehajtásához a kerületi munkás tanácsokkal állította össze a listákat a nem produktív

emberekről, a mikor a listák megérkeztek, tömegesen rendelte az embereket kényszermunkára.

Sötét lelkére jellemző eset történt június 24-ike után, a mikor az ellenforradalom áldozatait temették. Az elesett vörös öröket tudva-evően az Országházban ravatalozták föl s a temetés napján délelőtt megjelent az Országházban *Biermann* Ignác, hogy az előkészületek elvégzéséről meggyőződjenek. A kupolacsarnokban a főravatalozott halottakat megszámlálva, két koporsóval többlet talált. Mikor megtudta, hogy a halottak sorában van *Lemberkovics* százados és egy főhadnagy, magából kikelve ordította:

— Hogy jönnek ezek az ellenforradalmár hullák a proletár hősök mellé! Hogy engedhetik, hogy megmételtyezzék a proletár hősöket az ilyen szöny ellenforradalmárok! Ha Jancsik el nem viteti innen, a Dunába dobom.

Csakhamar halottszállító kocsik jelentek meg az Országház előtt s az ellenforradalmárok két hősi halottját elszállították. Az elszállításkor a halottak hozzátartozóival közölték, hogy a két halott temetése délután fél négy órakor lesz a rákoskeresztúri temetőben. Mire a rokonság délután kiért a temetőbe, közölték velük, hogy már eltemették őket, hogy hová, nem tudják. Jellemző, hogy ma, három hónappal a proletárdiktatura bukása után, még mindig nem sikerült megállapítani, hogy az ellenforradalom két hőseit a temető mely zugában árkolták el.

Érdekes megemlíteni, hogy *Biermann* a rendőrségen ma is nyíltan kommunistának vallja magát. Kikérdezése során erre a körülményre maga is felhívta a hatóság figyelmét ezekkel a szavakkal:

— Tessék velem megkülönböztetett módon bánni, mert az én ügyem és szereplésem különbözik a többi kommunistáétól, abban, hogy én ma is kommunistának vallom magamat.